

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **T. D. T.**, státní příslušnost Vietnam, zastoupen P. K. C., s adresou pro doručování K. 45, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, nám. Hrdinů 1634/4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.1.2012, č.j.: MV-4563-5/SO-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 6.2.2012 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí vydaného Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým zamítl odvolací orgán odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha, oddělení povolování pobytu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31.8.2010, č.j. CPPH-034196/CI-2010-60, ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve odvolací orgán konstatoval skutečnosti vyplývající ze spisového materiálu, a sice že dne 19.3.2010 podal žadatel žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná. Žádost byla zamítnuta rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 31.8.2010 pod č.j. CPPH-034196/CI-2010-60 podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k) větu druhou téhož zákona.

Dále odvolací orgán uvedl, že v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně účastník řízení namítá, že se vytýkaného jednání dopustil z neznalosti, nevěděl, že musí být po celou dobu povoleného pobytu zaregistrován u Pražské správy sociálního zabezpečení (dále jen „PSSZ“) a domníval se, že tím ušetří v době, kdy se mu v podnikání nevedlo, vždy však splňoval účel pobytu a své pochybení se snaží napravit.

Ze spisového materiálu odvolací orgán zjistil, že žadateli byl na území ČR povolen pobyt za účelem podnikání jako osobě samostatně výdělečně činné, přičemž platnost pobytu byla stanovena do 2.4.2010. Cizinec požádal dne 19.3.2010 o prodloužení tohoto pobytu a k žádosti předložil potvrzení PSSZ, z něhož vyplývá, že nemá ke dni 7.4.2010 splatný nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti. Dne 10.5.2010 bylo zjištěno, že žadatel nebyl u tohoto úřadu zaregistrován od 29.3.2009 do 8.3.2010; tohoto dne byl s žadatelem za účasti tlumočnicka sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení, který byl doplněn protokolem ze dne 1.6.2011. Žadatel uvedl, že v době, kdy nebyl hlášen PSSZ, podnikal nejprve ještě ve velkoobchodě se zeleninou, pak přestal podnikat a začal prodávat u kamaráda, v té době žádné peníze nikam neodváděl, u PSSZ se odhlásil, jelikož nebyl v podnikání úspěšný a nechtěl mít dluhy.

Odvolací orgán uzavřel, že žadatel nejméně od 29.3.2009 do 8.3.2010 nepodnikal a dále uvedl, že pokud je cizinci vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, pak by tento pobyt měl být po celou dobu fakticky využíván a měl by být po celou dobu plněn účel tohoto povoleného pobytu. V opačném případě není povolený pobyt v souladu s § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Pokud žadatel přerušil či ukončil podnikatelskou činnost, je zřejmé, že přestal splňovat účel povoleného pobytu. S ohledem na uvedené se odvolací orgán ztotožnil se správním orgánem I. stupně, že žadatel neplnil po celou dobu povoleného pobytu účel, pro který mu byl tento pobyt povolen.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

V žalobě nesouhlasí žalobce s napadeným rozhodnutím a uvádí, že již v odvolání namítal, že i když v období od 29.3.2009 do 8.3.2010 nebyl u PSSZ zaregistrován, učinil tak z neznalosti české legislativy, kdy se mu v podnikání dočasně příliš nedařilo. Snažil se proto snížit náklady neodváděním příspěvku na sociální zabezpečení. Dále uvedl, že účel, za kterým mu bylo uděleno pobytové oprávnění, nepřestal splňovat, neboť byl stále podnikatelem oprávněným na území ČR, a to i přes skutečnost, že nebyl dočasně registrován u PSSZ. Statusem podnikatele disponoval nepřetržitě, proto na něj nemohlo být pohlíženo jako na osobu, u které není dán účel pobytu, kterým je podnikatelská činnost.

Nadto v okamžiku podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu, tedy ke dni 19.3.2010, již byl opět registrován u PSSZ. Žalobce se domnívá, že pro svou neznalost české legislativy by neměl být sankcionován ve správním řízení neprodloužením doby platnosti k povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, nýbrž by mohl být sankcionován pouze ve správním řízení vedeném PSSZ.

V písemném vyjádření k žalobě navrhl žalovaný zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že správní orgán je povinen zkoumat, zda cizinec, který má na území České republiky vydáno povolení k pobytu, splňuje všechny podmínky pro povolení k pobytu a to rovněž v rámci již povoleného pobytu. Důvodem, pro který žalobci nebyla platnost povolení

k dlouhodobému pobytu prodloužena, je zjištění, že nepodnikal po celou dobu, po kterou mu byl pobyt za tímto účelem povolen, a neplnil tedy účel pobytu. Na podporu uvedeného poukázal žalovaný na judikaturu Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 80/2011-69 a č.j. 7As 82/2011-81.

Dále žalovaný upozornil na ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, které stanoví, že žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se vztahuje obdobně § 35 odst. 3 zákona, který stanoví, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud je shledán důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza. Ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona stanoví, že bude zrušena platnost víza k pobytu nad 90 dnů, pokud cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Nesplnění účelu pobytu (resp. povinností spojených s podnikáním představuje závažnou překážku pobytu cizince na území). Jestliže je tedy naplněn některý z důvodů pro neudělení víza podle § 56 zákona o pobytu cizinců, přestal cizinec splňovat podmínku pro jeho udělení ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Neplnění účelu pobytu je obligatorním důvodem pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, resp. neprodloužení jeho platnosti.

Závěrem žalovaný zdůraznil, že dlouhodobé neplnění účelu pobytu, případně povinností spojených s podnikáním (hrazení pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti), představuje závažnou překážku pobytu cizince na území.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce (výzva doručena žalobci prostřednictvím jeho zástupce dne 17.2.2012) ani žalovaný (výzva doručena dne 25. 7. 2012) ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s.ř.s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

V žalobě nesouhlasí žalobce se správními orgány, že skutečnost, že v období od 29.3.2009 do 8.3.2010 nebyl u PSSZ zaregistrován, nemůže přivodit pro žalobce důsledek obsažený v napadeném rozhodnutí, tedy nemůže znamenat, že mu z tohoto důvodu bude zamítnuta jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Přitom žalobce tvrdí, že důvodem byla jeho neznalost české legislativy, v podnikání se mu dočasně nedařilo a tak se snažil snížit své náklady neodváděním příspěvku na sociální zabezpečení. Současně žalobce tvrdí, že účel, za kterým mu bylo uděleno pobytové oprávnění, nepřestal splňovat, neboť byl stále podnikatelem oprávněným na území ČR, když statutem podnikatele disponoval nepřetržitě, proto na něj nemohlo být pohlíženo jako na osobu, u které není dán účel pobytu, kterým je podnikatelská činnost.

K uvedeným námitkám soud ze správního spisu zjistil, že pan T. D. T. předložil potvrzení PSSZ ze dne 7.4.2010, v němž je potvrzeno, že činnost zahájil jmenovaný dne 8.3.2010, od této doby je plátcem a nemá k datu vydání potvrzení tj. k 7.4.2010, splatný nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti.

Dne 10.5.2010 byl sepsán úřední záznam č.j. CPPH-034196/CI-2010-60, z něhož vyplývá, že telefonicky bylo referentem služby cizinecké policie ověřeno s pracovníci PSSZ, že cizinec T. D. T., nebyl registrován na uvedeném úřadu jako osoba výdělečně činná v termínu od 29.3.2009 do 8.3.2010. Téhož dne byl slyšen do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení pan T. D. T., který za přítomnosti tlumočnicka uvedl do protokolu mj., že od 29.3.2009 do 8.3.2010 byla finanční krize, podnikal a na své prodejně odkupoval a poté prodával zboží (potraviny) na území ČR. Dne 1.6.2010 pan T. D. T. který za přítomnosti tlumočnicka uvedl do protokolu na otázku, zda podnikal po celou dobu od 29.3.2009 do 8.3.2010, že podnikal zhruba 2 měsíce, do konce května 2009, a když už to dál nešlo, málo prodal, přestal podnikat a začal prodávat u kamaráda P. V. L. Dále pan T. D. T. do protokolu uvedl k dotazu, proč se odhlásil od PSSZ, že tak učinil z důvodu, že nebyl úspěšný v podnikání, nechtěl mít na PSSZ problém (dluh), raději se odhlásil, a na otázku, zda odváděl nějaké peníze po dobu nepodnikání, uvedl, že nikoliv, žádné peníze nikam neodváděl. Závěrem jmenovaný k dotazu, zda chce ještě něco dodat, uvedl, že o tom, že musí být po celou dobu povoleného pobytu v ČR zaregistrován na PSSZ, nevěděl, nikdo jej při odhlášení neupozornil a nevěděl, že může vzniknout nějaký problém.

Žalobce v daném případě staví svou obranu proti rozhodnutí správních orgánů na tvrzení, že sama skutečnost, že v období od 29.3.2009 do 8.3.2010 nebyl u PSSZ zaregistrován, není zákonným důvodem pro zamítnutí jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Žalobce přitom zcela opomíjí skutečnost vyplývající ze spisového materiálu, potažmo z napadených rozhodnutí, a sice že důvodem zamítnutí předmětné žádosti bylo zjištění správních orgánů, že žalobce po celou dobu, po kterou měl povolen pobyt za účelem podnikání, skutečně nepodnikal, a tudíž po tuto dobu neplnil ani účel pobytu (podnikání). Tato skutečnost vyplývá nejen z listin obsažených ve správním spise (potvrzení ČSSZ ze dne 7.4.2010, úřední záznam ze dne 10.5.2010, č.j. CPPH-034196/CI-2010-60), ale zejména z výpovědi žalobce, když se k věci vyjadřoval v rámci správního řízení (viz výše). Žalobce za důvod, pro který přestal podnikat a začal prodávat u kamaráda P. V. L., označil, že nebyl úspěšný v podnikání, už to dál nešlo, málo prodal, odhlásil se od PSSZ, nechtěl mít na PSSZ dluh. Jestliže žalobce sám uvedl do protokolu a totéž zopakoval i v rámci žalobních tvrzení, že přerušil podnikatelskou činnost, protože se mu v podnikání nedařilo, vyplývá z toho, že přestal splňovat účel povoleného pobytu, a je tedy správný závěr správních orgánů, že tato skutečnost je dostatečným důvodem pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Nezakládá se na pravdě tvrzení žalobce, že důvodem rozhodnutí správních orgánů je pouze skutečnost, že žalobce nebyl po určitou dobu přihlášen na PSSZ jako osoba samostatně výdělečně činná. Argumentace uváděná žalobcem v rámci správního řízení, kdy se odvolává na finanční krizi v České republice v předmětném období, nic nemění na skutečnosti, že žalobce v této době nerealizoval podnikatelskou činnost, a proto nesplňoval účel povoleného pobytu. Rovněž žalobní argumentace, že v okamžiku podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu, tedy ke dni 19.3.2010, již byl opět registrován u PSSZ, nemůže vyvrátit skutková zjištění správních orgánů, pro která byla předmětná žádost žalobce zamítnuta. Pokud se žalobce domnívá, že pro svou neznalost české legislativy by neměl být sankcionován neprodloužením doby platnosti k povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, pak soud znovu poukazuje na napadená rozhodnutí, z nichž jednoznačně vyplývá, že důvodem zamítnutí žádosti žalobce nebyla ani žalobcem tvrzená neznalost české legislativy, nýbrž (jak již bylo výše uvedeno) zjištění správních orgánů, že žalobce po celou dobu, po kterou měl povolen pobyt za účelem podnikání, skutečně nepodnikal, a tudíž po tuto dobu neplnil ani účel pobytu (podnikání).

K námitce žalobce, že účel, pro který bylo žalobci uděleno pobytové oprávnění, nepřestal splňovat, neboť byl stále podnikatelem oprávněným na území ČR, když statutem podnikatele disponoval nepřetržitě, resp. byl držitelem živnostenského oprávnění, soud uvádí, že povolování dlouhodobého pobytu cizinců slouží k umožnění pobytu za účelem dlouhodobého zaměstnání, podnikání, studia, resp. za jakýmkoli jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území České republiky po dobu delší než 90 dnů. Důvody pro zrušení, resp. neprodloužení, tohoto povolení korespondují podle ustanovení zákona o pobytu cizinců mimo jiné i s neplněním účelu pobytu /§ 37 odst. 1 písm. b), § 46 odst. 1, § 56 odst. písm. k)/. V případě žalobce z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce sice byl držitelem živnostenského oprávnění, avšak dle svých slov svou podnikatelskou činnost přerušil od května 2009 do 8.3.2010, tedy po dobu minimálně 10 měsíců, kdy z důvodů, aby neměl dluh, se již od 29. 3. 2009 odhlásil u PSSZ jako osoba samostatně výdělečně činná a po tuto dobu neplatil pojistné na sociální zabezpečení ani příspěvek na státní politiku zaměstnanosti. Pokud jde o pojem „podnikání“ ve smyslu účelu pobytu dle zákona o pobytu cizinců, správně již správní orgán I. stupně poukázal na str. 2 rozhodnutí na § 2 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, dle něhož podnikáním se rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. U fyzické osoby podnikající na základě živnostenského oprávnění je z jazykového výkladu ustanovení obchodního zákoníku zřejmé, že podnikatelem se stane tehdy, kdy vedle získání příslušného oprávnění také fakticky vykonává určitou podnikatelskou činnost (definice živnostenského podnikání viz § 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, která koresponduje s materiálním pojetím podnikání podle ust. § 2 odst. 1 obch. zák.). Nelze se ztotožnit s žalobcem, že k plnění účelu pobytu je dostačující pokud má statut podnikatele, resp. je zapsán v obchodním rejstříku či držitelem živnostenského oprávnění. Jak již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č.j. 7 As 82/2011-81 uvedl *„Ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců by tak totiž postrádalo smysl. Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“*

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. listopadu 2014

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.